



Иван Вазов

Мечтание

Умри, заспи!

Шекспир

Корабът плува. Тихо
и гладко е морето.
Спокойно, сладострастно
се къпе там небето.

Как вика ме и мене
таз бездна позлатена,
кат страстните обятия
на някоя сирена!

Какво? Ако се фърля?
Един миг на решение –
и всичкото се свърша:
тегла, вражди, мъчение.

Един миг само трябва
да мина в тиха вечност,
от тоя свят на битки
в задгробната безпечност.

А после? Нека цял свят
живота да празнува,
глупешкия му крясък
прахът ми не ще чува.

Не щъ да знам що мисли,
що радва, ил гризе го;
за мене той е нищо,
като и аз за него.

О да, ще има някой
да спомни мойте кости
и даже да продума
небрежно: „Бог да прости!“

А други – те са много –
ще кажат думи прави:

„Клетникът, веч загина –
и харно той направи!“

Ами ония, дето
любих и ме любиха
и с нектар смъртоносен
душата ми поиха?

Те няма да угадят
конеча ми безславен,
та и да чуят – нищо:
отдавна съм забравен!

Уви, едните само
душмани не забравят
и моят свършек мрачен
високо ще прославят.

Ще викнат те с въздишка:
„Умря в цветуща младост!“
И с траур ще забулят
зле скритата си радост.

Да, може да заслужи
от тях и панегирик,
или жестокий присмех
на някой див сатирик –

да каже духовито:
„Гордей се, неразбрани!
Пръв път полезен ставаш –
ти фоките нахрани!“

Едно сърце ще само
смъртта ми да оплаче
и траура до гроба
безумно ще да влачи...

Но тихи са вълните,
и гладки, и безкрайни,
и гаче ме приканят
със гласове омайни:

„Любезний, що ни гледаш?
Що бърчиш тъй чело си?
У нас се крий решенье
на всичките въпроси.

Един миг, едно сбогом
на красната природа!
Един миг! – И почивка.
Един миг! – И свобода!“

Параход „Florio“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4675>]